

DIE REIS NA BIC IN PARYS

Ek het my reisreëlins beplan en Chanel laat weet dat ek oor drie weke in Parys sou aankom.

Buiten daardie enkele stukkie inligting het sy diskreet en terughoudend gebly, 'n tipiese Franse vrou. Sy het niks anders gevra nie.

Die tydsberekening van my vertrek het 'n baie presiese logika gevolg.

Ek sou my maandelikse pensioen van 351 euro ontvang, en met daardie geld sou ek kon vertrek. Die eintlike vraag was nie of ek kon gaan nie, maar hoe.

Ek het 'n vriend van my gebel wat gereeld internasionale vragmotors bestuur het, en ons het ooreengekom dat hy my 'n saamrygeleentheid sou gee.

Voordat ek ingestem het, moes ek egter weet wat hy vervoer. As die sleepwa toevallig met vee gelaai was, sou ek die reuk moes verduur.

Moeder Gillette was oor een punt nooit buigsaam met haar kinders nie: die probleem is nooit in die gedagtes nie; dit bestaan net in die dae wat oplossings skep.

Vir verblyf het ek 'n gedeelde kamer net buite die stad gevind. Dit het twaalf euro per dag gekos.

Die plek was naby die laaste stasie van die metrolyn, en vervoer stad toe sou net drie euro per dag kos.

My verblyf sou nie langer as drie dae duur nie, nie uit keuse nie, maar volgens beplanning.

Teen die tyd dat my vragmotorbestuurder-vriend sy aflewering in Brussel voltooi het, sou ek reeds gereed wees vir die terugreis, en hierdie keer sou ek my nie bekommer oor wat hy toevallig vervoer nie.

Die dag van vertrek het uiteindelik aangebreek.

Om twee-uur die oggend het my vrou gevra waarheen ek gaan.

Sy het my daar sien staan met 'n tas op wieletjies, in gewone klere.

Ek het haar vertel dat ek die geleentheid gekry het om 'n werkverwante vergadering by te woon, al het ek geen idee gehad watter rol aan my aangebied sou word nie.

Ek het verwag dat, gegewe my kwalifikasies, die hoogste beskikbare pos waarskynlik pakhuiswerker sou wees.

Ek sou niks kies nie. Ek sou dit eenvoudig aanvaar as ek daarvan hou.

Eugenio het die vragmotor by die ingang van die pad na my huis geparkeer.

Sodra ek by hom kom, was my eerste besorgdheid om uit te vind wat hy vervoer.

Jy sal dit nie glo nie. Die sleepwa het plastiek vervoer wat bestem was vir BIC België, waar dit gebruik sou word om penne te vervaardig.

Ahahahah.

Tydens die reis van twee-en-dertig uur van Reggio Calabria na Parys het ons net by snelwegdiensstasies stilgehou vir brandstof, kos en toiletpouses.

Intussen het Eugenio aanhoudend die tagograafdokumente verander. Elke keer as hy dit gedoen het, het 'n ander bestuurder se naam op die papierwerk verskyn. Dit was altyd Eugenio agter die stuur. Tog het die stelsel ses verskillende bestuurders aangeteken.

Dit alleen was genoeg om te verstaan dat ek binne 'n stelsel was wat nie behoorlik werk nie, en dat dit die enigste oplossing was wat mense gevind het om koste te besnoei.

Uiteindelik het ons die buitewyke van Parys bereik.

Eugenio het my naby 'n metrostasie afgelaai, dieselfde stasie wat ek weer sou moes vind wanneer dit tyd was om huis toe te gaan.

Hy het my gevra waarheen ek gaan.

Ek het geantwoord: “Ek gaan ’n paar vroue ontmoet.”

Hy het na my gekyk en gesê: “Die mag van seks.”

Ferdinando